

poněvadž usnesení obecního zastupitelstva žalované obce ze dne 22. května 1932 bylo výměrem okresního úřadu v T. ze dne 5. listopadu 1932 zrušeno. Výměr tento ovšem nebyl vydán proto, aby byla vůbec zamezena stavba vodovodu obecním zastupitelstvem v zásadě platně již dne 21. ledna 1931 usnesená a nadřízenými úřady schválená, ani proto, že by shledáno bylo závadným, že k provedení těchto prací byla vyhlédnuta žalující firma, nýbrž byl vydán jenom jako důsledek toho, že bylo pro nedostatek náležitostí § 10 zák. čís. 329/21, resp. § 19 odst. 4 zák. čís. 169/30 zrušeno předchozí obecní usnesení ze dne 1. května 1932 o zaopatření výpůjčky pro tento vodovod. Shora uvedený výměr okresního úřadu tedy podle skutečné povahy znamenal vlastně jen sistování zadávacího usnesení ze dne 22. května 1932, jehož provedení mělo býti odloženo až do doby, kdy bude podle zákonných předpisů opatřena peněžní úhrada. Na to bylo pravoplatným výměrem okresního úřadu v T. ze dne 11. května 1933 čís. 27126 žalované obci z moci dozorcí nařízeno, aby podala žádost za schválení zápůjčky na dostavbu vodovodu a dostavbu tu aby v hospodářském zájmu obce provedla. Řádným opatřením této zápůjčky a zařazením úhrady do obecního rozpočtu odpadne překážka, jež stojí v cestě platnosti usnesení ze dne 22. května 1932. Jakmile bude vyhověno předpisům zák. čís. 329/21 a čís. 169/30, bude usnesení obecního zastupitelstva ze dne 22. května 1932 konvalidováno. To se však dosud nestalo. Tvzení rekursu, že obecní zastupitelstvo bylo rozpuštěno a že byla dosazena do obce správní komise, aby shora uvedené příkazy nadřízených úřadů provedla, je nepřipustnou novotou a kromě toho by ani tento nový přednes nedostačoval k vyhovění žalobě, poněvadž není tvrzeno, že správní komise se o opatření výpůjčky a zařazení úhrady do rozpočtu již skutečně postarala. Pokud tedy žaloba je opřena o uzavřenou smlouvu o dílo, je předčasná. Nárok žalující firmy nelze však opřít ani o ustanovení §§ 1037 a 1041 obč. zák. Neboť nelze přejítí zákonné předpisy, směřující podle § 867 obč. zák. k ochraně obcí, zejména pak ustanovení § 10 zák. čís. 329/21 a § 19 zák. čís. 169/30, kterými mají býti obce chráněny před finanční újmou. Prohlašují-li shora uvedené zákony usnesení obecních zastupitelstev o vydání, jehož úhrada není zabezpečena, za neplatné, bylo by zřejmým obcházením zákona, kdyby se bez platného usnesení obce nějaké dílo provedlo a pak měla býti za jeho provedení přisouzena náhrada podle § 1037 nebo § 1041 obč. zák. bez ohledu na to, že není zde řádné úhrady. Účel shora uvedených zákonů, totiž ochrana obecního hospodářství, vylučuje, aby třetí osoby podle § 1037 obč. zák. nebo § 1041 obč. zák. oklikou dosáhly toho, čemu má býti zabráněno oněmi předpisy (srov. též rozh. čís. 7867 a 11559 sb. n. s.). Není proto třeba doplnění, které odvolací soud považuje za potřebné.

Čís. 14661.

Berní exekuce.

O odkladu berní exekuce rozhoduje úřad exekuční i tehdy, jestliže byl odpor proti berní exekuci uplatněn u soudu žalobou podle druhého odstavce § 357 zák. čís. 76/27 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 31. října 1935, R I 1091/35.)

Se žalobou podle druhého odstavce § 357 zák. čís. 76/27 sb. z. a n. podal žalobce i návrh na odklad berní exekuce, jemuž první soud vyhověl. Rekursní soud návrh odmítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Stěžovatele stačí odkázati na rozhodnutí čís. 10893 sb. n. s., v němž nejvyšší soud vyložil, že o odkladu berní exekuce rozhoduje vždy jen úřad exekuční, i tehdy, jestliže byl odpor proti berní exekuci uplatňován u soudu žalobou podle druhého odstavce § 357 zákona čís. 76/27 sb. z. a n. To vyplývá zřejmě z ustanovení §§ 361 I a 360 čís. 3 cit. zák., jež nerozlišují, zda odpor byl uplatňován u exekučního úřadu nebo u soudu.

Čís. 14662.

K výkladu § 534 čís. 2 c. ř. s.

Byl-li směnečný platební příkaz doručen osobě již duševně choré, jest počítati lhůtu § 534 c. ř. s. ode dne, kdy byl doručen směnečný platební příkaz zákonnému zástupci, byť i zřízen byl teprve později.

(Rozh. ze dne 31. října 1935, R I 1124/35.)

První soud odmítl podle § 534 c. ř. s. žalobu o zmatečnost podle § 529 čís. 2 c. ř. s. podanou dne 6. března 1934 proto, že směnečný platební příkaz, o jehož zmatečnost bylo žalováno, nebyl sice ještě doručen žalobcovu opatrovníku, ale bylo mu již dne 9. prosince doručeno povolení exekuce, vedené na základě onoho směnečného platebního příkazu, ze kterého opatrovník zvěděl, že platební příkaz byl opatrovanci doručen a vešel v právní moc. Poněvadž doručení onoho povolení exekuce má stejný význam jako doručení platebního příkazu samého, jest lhůtu podle § 534 c. ř. s. počítati ode dne doručení povolení exekuce opatrovníkovi, takže lhůta k podání žaloby uplynula 10. ledna 1934 a žaloba byla vznesena pozdě. Rekursní soud uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí. Důvody: V § 534 c. ř. s. se ustanovuje, že měsíční lhůta k podání žaloby pro zmatečnost má býti v případě § 529 čís. 2 c. ř. s. počítána ode dne, kterého doručeno bylo rozhodnutí straně a není-li strana ta způsobilá k procesu, jejímu zákonnému zástupci. Ustanovení to jest jasné a nutno je jako předpis velící povahy vykládati přesně, takže není pochyby, že je doručení rozhodnutí samého nezbytnou podmínkou, aby lhůta podle § 534 c. ř. s. začala vůbec běžeti. Jestliže tedy žalobcův opatrovník toliko z usnesení, kterým na základě směnečného příkazu platebního byla povolena exekuce, nabyl vědomosti o tom, že proti jeho chráněnci byl vydán platební příkaz, který vešel v moc práva, nestačí to.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.